

L'illa del Ter

Va enfilegar carrer avall i en menys de cinc minuts ja eren a l'aparcament de Pedret.

L'embarcador l'havia construït l'Ajuntament feia una colla d'anys, però en no haver-hi cap col·lectiu que es fes càrrec de la seva gestió mai no havia funcionat. Finalment un conveni de col·laboració entre el mateix Ajuntament i la Direcció General d'Institucions Penitenciàries va permetre desencallar el tema, i es va adjudicar la concessió de l'explotació del servei de barques a un grup de persones del centre de Girona que podien gaudir del tercer grau si justificaven tenir una feina fora del recinte penitenciari. Els mateixos reclusos es varen cuidar d'aconseguir les barques de rem i els patins d'aigua, varen pintar-los, varen posar-los en condicions i, un bon dia de juny, es va fer la inauguració oficial de l'embarcador amb la presència de les primeres autoritats, les quals varen donar exemple fent un tomb en barca previ pagament del lloguer de 500 pessetes l'hora.

Encara feia força calor, però la intensa pluja caiguda a començament de mes havia fet baixar un xic la temperatura, alhora que havia tingut la virtut d'incrementar considerablement el cabal d'aigua del riu. En Daniel no va voler esperar que el sol s'amagués del tot per pujar a la barca, i l'oncle no va tenir més remei que accedir a les seves reiterades peticions i llogar-ne una. El comissari va agafar els rem i mentre en Daniel assumia la responsabilitat de guiar-lo, tasca que no va resultar tan fàcil com semblava perquè els rem no es deixaven manar i va costar-li una bona estona poder enfilegar l'embarcació cap al mig del riu. Un cop va aconseguir una certa desimboltura i una mena de rítmica en l'exercici de braços, va orientar la barca cap a l'illa del Ter, un lloc que mantenia encara la mateixa configuració que ell havia conegut de petit, quan anava a jugar-hi amb la colla. L'illa la formava el Ter en partir-se en dos en aquell punt i des de sempre havia estat un lloc verge, sense edificacions, un refugi de gavines i altres ocells. El seu estat de paratge natural s'havia pogut preservar malgrat alguns intents d'especuladors immobiliaris que als anys seixanta varen intentar fer-hi edificacions de luxe. El Pla urbanístic de les ribes del Ter aprovat recentment per l'Ajuntament de la ciutat en garantia la conservació i la condició d'illa natural. Va ser just quan la barca fregava els desmaís i les branques dels pollanques quan en Daniel va cridar l'atenció del seu oncle en veure un objecte estrany que surava damunt l'aigua.